

Guldværdi, saa den Nedsættelse af den faste Rente, her er Tale om, betyder i Virkeligheden kun, at vi tager Konsekvensen af Kronestigningen, og den Konsekvens mener jeg, vi bør tage. Men samtidig giver man Kommunalbestyrelserne Mulighed for efter Skøn at tildele en større Understøttelse, hvor de mener, der er Trang til det, og det hilser jeg med Glæde. Man har kritiseret den nuværende Lov ud fra den Betragtning, at der var noget urimeligt i at have en bestemt Sats, der skulde gælde i alle Forhold, og det kan man selvfølgelig gøre. De faste Sats har naturligvis deres Fordele, men de kan ogsaa have visse Mangler, og navnlig har de den Mangel, at de er alt for faste, til at de kan afpasses efter de foreliggende Forhold. Man har fra visse Sider krævet, at vi skulde have en Graduering af Invalidere, som skulde fastsættes, og det kan man jo kræve med nogen Berettigelse. Men jeg vil alligevel takke Sundhedsministeren for, at han ikke har gennemført en Graduering paa den Maade, at vi kommer ned til at give Erstatning for Invaliditet, der er under det lovbefalede, for jeg tror, det vilde være en farlig Vej at komme ind paa at skulle give Understøttelse baade til $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{2}$ og $\frac{1}{4}$ Invalidider. Saa tror jeg, vi med Tiden vilde blive Invalidere alle, og det er dog ikke Meningen. Derimod tror jeg, den Ordning, her er foreslaaet, er i høj Grad betimelig, nemlig at den faste Invalidere er 540 Kr., naar Arbejdsevnen er nedsat til en Trediedel, men at der saa gives Kommunalbestyrelserne Bemyndigelse til at forhøje dette Beløb med et Tilskud, som de nu finder passende under de forskellige Forhold. For der kan godt være visse Forhold, hvor det vil være nødvendigt at give en større Understøttelse. Der er uhyre stor Forskel paa, om man kun har en Nedsættelse af Arbejdsfærdigheden til en Trediedel, eller man slet ingen Arbejdsfærdighed har, og der kan være saa mange andre Forhold at tage i Betragtning, at jeg tror, det er godt, at vi faar det saadan, at Kommunalbestyrelserne i visse Tilfælde kan give et Tilskud efter Skøn. Det medfører jo ogsaa, at Kommunalbestyrelserne maaske vil være nok saa stærkt interesserede i, at de Erklæringer, de skal afgive angaaende deres Skøn om, hvorvidt der kan tilkomme en Mand Invalideunderstøttelse, kan blive præget nok saa godt af det virkelige Forhold. For der er jo et Forhold ved den Lov, vi nu har, som man ikke kan undgaa at lægge Mærke til, og det er, at den er i højeste Grad upopulær, fordi man mener,

at alt for mange kommer ind under den, alt for mange faar tildelt Invalideunderstøttelse, og naar Forholdet er det — og det vil vist ingen benægte —, er en væsentlig Grund dertil den, at de Erklæringer, man bygger paa, er mer eller mindre misvisende. Jeg tror, at det, at Kommunalbestyrelserne kommer til at staa med et Ansvar ogsaa overfor deres egen Kasse, kan virke i nogen Maade saaledes, at Kommunalbestyrelserne nok saa godt vil overveje dette. I det hele taget mener jeg, at naar vi nu staaar overfor en Revision af denne Lov, er det efter min Mening ikke alene det, der har Betydning, at vi faar nedbragt Udgifterne saaledes, at de staaar i passende Forhold til de økonomiske Forhold, vi arbejder under i Øjeblikket, men jeg tror, det er af lige saa stor Betydning, at vi faar denne Lovgivning lagt saadan til Rette, at Misbrug i saa høj Grad som muligt kan undgaaes. Jeg tror nemlig ikke, det vil være heldigt, at der i vor sociale Lovgivning aabnes stor Mulighed for Misbrug, for det vil medføre, at vor sociale Lovgivning, som vi dog alle sammen sætter Pris paa, bliver ilde lidt i Befolkningen, og det skulde den jo nødvendig. Jeg indrømmer, at det kan være uhyre vanskeligt at træffe saadanne Bestemmelser, at Misbrug af de gode sociale Love, vi har, kan undgaaes, det kan det vanskeligt, desformedelst at Menneskene nu en Gang ikke er saa gode, som de burde være, og der vil altid være Folk, der har Interesse i at søge at faa en Fordel ved disse gode Love, men vi skulde dog gerne træffe saadanne Foranstaltninger, at Misbrug saa vidt muligt kunde undgaaes eller i alt Fald indskrænkes til det mindst mulige.

Jeg tror rigtignok, at der ved den Lov, vi her har til Behandling, er en hel Del at udrette i Retning af at faa mere effektiv Kontrolforanstaltninger og at faa Loven til at virke efter sin Hensigt. I den store almindelige Befolkning er der ingen Uvillie imod vor sociale Lovgivning, og den Hjælp, der ydes efter de sociale Love, ydes villigt og af et godt Hjerte, naar de Krav, der stilledes til den, er berettigede. Men naar man skal til at betale Understøttelser eller Hjælp til Folk, som man i al Almindelighed kan mene slet ikke er berettigede til at komme ind under denne Lovgivning, kniber det noget med Velvillien. Dette er forstaaeligt, og navnlig er det forstaaeligt i denne økonomisk svære Tid. Derfor tror jeg, at Lovgivningsmagten har en stor Opgave i Øjeblikket — men selvfølgelig ogsaa til enhver anden Tid — i at faa saadanne